

der fiskes jo Hummer helt Nord for Sæby og langs Kysten Syd for Sæby — skulle prisgives, kan jeg ikke indse andet, end at Staten maa give dem Pension eller Erstatning for det Tab, de lide. De ville nemlig blive brodløse eller for en stor Del henvisse til Fattigvæsenet, og det vilde dog være urigtigt over for saa mange Familieforsørgere, hvorom der her er Tale.

Blem: Da denne Sag var til første Behandling i Fjor, havde jeg Lejlighed til at udtale mig temmelig udførlig, navnlig angaaende de Bestemmelser, som gælde for Fiskeriet under Bornholms Kyst, og jeg spurgte ogsaa den Gang den højtærede Minister, om han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at vi, hvis dette Forslag til en Konvention gik i Udvalg, og der blev foretaget større eller mindre Ændringer deri, dog alligevel kunde have Udset til at faa en ny Konvention med Sverige, som vilde blive mere tilfredsstillende end den, der her er Tale om. Hvad den højtærede Minister den Gang svarede mig, findes i Rigsdagstidenden Sp. 3637 og gaar omtrentlig ud paa, at han ikke tillagde en saadan Mulighed nogen som helst Værdi, altsaa ikke troede paa, at der, hvis man ikke vedtog denne Konvention saa at sige en bloe, vilde komme noget ud af Sagen, men at vi igen for lange Tider maatte lægge Arbejdet paa en ny Konvention med Sverige til Side. Det glædede mig derfor i Dag at høre det ærede Medlem fra Tisted (Trolle) udtale, at han ønskede ikke saa Ændringer i Konventionen, og at han troede, at det, selv om vi fik nogle Ændringer i den, kunde lade sig gøre at faa en Konvention med Sverige, en Konvention altsaa af mere tilfredsstillende Indhold end den, som nu foreslaas. Jeg tænker ikke rettere, end at det ærede Medlem maa sidde inde med nogen Sagtyndighed i denne Sag efter den Stilling, han i de sidste Aar har indtaget i vort Samfund. Den ærede Minister udtalte sig for øvrigt om de Fiskeriforhold under Bornholm, som man nu her vil slaa fast, nemlig at de svenske Fiskere for Sildefiskeriets Vedkommende have Lov til hele Aaret rundt at fiske med Drivgarn under Bornholms Kyst, at det egentlig ikke var andet, end hvad der tidligere har været Praksis. Nu skal jeg indrømme, at man i mange Aar ikke har taget Hensyn til de Klager, der ere komne fra Bornholm angaaende dette Fællesfiskeri. Man har gennem Ranceklædninger henvist til, at man maatte se at faa denne Sag ordnet i Mindedelighed. Men vi have paa Bornholm set hen til en Forespørgsel fra det daværende Med-

lem for Vejle Amts 2den Valgfreds, Berg, der blev stillet den 17de Januar 1881, og som gik ud paa, hvorvidt fremmede Fiskere overhovedet havde nogen som helst Ret til at fiske paa dansk Søterritorium. Dertil svarede den daværende Indenrigsminister Skeel — hvad jeg maatte med Formandens Tilladelse maa læse op, det er kun et Par Linier —: „Forholdet er simpelthen dette: der er ingen Tvivl om, at der ikke tilkommer nogen fremmed Fiskeritil paa dansk Søterritorium. Derom er der ikke, og kan der ikke rejses Tvivl. Men denne i Sagens Natur grundede Sætning har ikke fundet nogen ligefrem Betrættelse i dansk Lovgivning“. Dette var noget, man ogsaa henholdt sig til under Fiskerilovens Behandling, navnlig i Udvalget. Fra Bornholms Side har man saaledes støttet sig til denne Udtalelse fra den daværende Indenrigsminister om, at der ikke kunde rejses nogen som helst Tvivl om, at vi havde vor Ret paa dansk Søterritorium og de fremmede Fiskere ingen. Den højtærede Indenrigsminister var i Fjor enig med mig i, at man ikke ligefrem havde indrømmet dem en Ret, men at en saadan Praksis dog havde udviklet sig, at det svenske Fællesfiskeri under Bornholm havde faaet noget af Kettens Karakter. Man har saaledes ment, at der var Mulighed for gennem en Konvention som denne at vinde Søterritoriet eller i alt Fald en Del af det tilbage igen, saaledes som det blev lovet os under Forhandlingerne her om Fiskeriloven. Jeg kan blot henvise til, hvad den daværende Ordfører, Thorup, udtalte i Anledning af Bestemmelsen i den nugældende Fiskerilov af 5te April 1888, saa vidt jeg husker i § 1, om, at dette svenske Fællesfiskeri under Bornholm skulde gælde indtil videre. Han udtalte, at denne Affættelse var motiveret ved, at man under Forhandlingerne med Sverige maatte se at vinde noget af det tabte tilbage igen, thi at dette Fiskeri er et Tab for de bornholmske Fiskere indrømmes saa at sige fra alle Sider. Her gaar man derimod med til at slaa fast, ikke som hidtil, et fælles Sildefiskeri i 4 Maanedere, men, som det ærede Medlem for Tisted udtalte, fælles Sildefiskeri hele Aaret rundt paa Søterritoriet under Bornholm. Der maa dog kun fiskes med Drivgarn; for Tiden have de vel ogsaa Lov til at benytte faststaaende Sildegarn. Saa vil man maatte sige, at til Gengæld have de bornholmske Fiskere ogsaa Ret til at komme ind paa Søterritoriet under svensk Kyst. Men dertil maa jeg svare, at det nytter ingen Ting, for der er der intet at komme efter. — Der er et andet Punkt i denne Konvention, hvori Fiskerne derovre ogsaa kunde ønske en